

## Arrest

nr. 289 350 van 25 mei 2023  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VAN EETVELDE  
Medialaan 28B  
1800 VILVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2023, om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN EETVELDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, aan wie reeds meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht en die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, werd bij een politiecontrole op 16 mei 2023 aangetroffen te Dilbeek.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 15 mei 2023 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“Betrokkene werd gehoord door de politie van Dilbeek op 16.05.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.*

*Bevel om het grondgebied te verlaten*

*Aan de Heer, die verklaart te heten:*

*naam: [A.]*

*voornaam: [T.]*

*[...]*

*nationaliteit: Algerije*

*In voorkomend geval, alias:*

*[B.A.] [...] – Algerije*

*[A.T.] - Lybie*

*[H.A.] - [...] - Algerije*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

**REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:*

*Artikel 7, alinea 1:*

*o 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

*Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.*

*o 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

*Volgens administratieve verslagen controle van een vreemdeling, opgesteld door de politiezones van Brussel-Noord, Charleroi, Brussel-Hoofdstad-Elsene en SPC Brussel op respectievelijk 03.05.2022, 22.02.2022, 01.02.2022, 29.12.2021, 24.03.2019 en 16.04.2018 werd betrokkene betrap op feiten van verboden wapendracht, gebruik van valse documenten, inbreuken op de wetgeving verdovende middelen, heling en diefstal.*

*Op 15.07.2022 liep betrokkene een veroordeling tot 1 jaar gevangenisstraf op voor verboden wapendracht. Volgens het administratief dossier werd betrokkene op 13.08.2022, 24.09.2022 en 09.12.2022 wederom betrap op verboden wapendracht, diefstal en inbreuken op de wetgeving verdovende middelen.*

*Gezien de maatschappelijke impact, de herhaling en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

*o 5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang of verblijf, gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem en/of in de Algemene Nationale Gegevensbank, overeenkomstig artikel 3, 5°.*

Betrokkene werd door Zwitserland (CH20000008063430000) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

o 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 15.07.2022.

Betrokkene verklaart dat hij epilepsie heeft. Betrokkene verklaart tevens dat hij zijn vrouw hier in België heeft en dat hij de stiefvader is van haar 2 kinderen. Zijn partner zou zwanger van hem zijn, hij wenst hier een gezin te vormen. Hij wenst de kinderen en zijn partner niet te verlaten.

Betrokkene staat zijn bewering dat zijn partner zwanger is van hem niet met documenten. Hij toont ook niet aan, en uit het administratief dossier blijkt ook niet, dat hij het ongeboren kind reeds zou hebben erkend of daartoe reeds de nodige stappen zou hebben ondernomen. Uit het administratief dossier blijkt wel dat betrokkene een huwelijksdossier indiende met een Nederlandse onderdane die momenteel een recht op verblijf heeft. Op 27.03.2022 werd de huwelijksaanvraag echter geweigerd door de Burgerlijke Stand van Dilbeek na negatief advies van het Parket van Halle-Vilvoorde. Er werd immers vastgesteld dat betrokkene een partnerschap wenst te registreren dat niet gericht is op het aangaan van duurzame verbintenissen tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Betrokkene brengt bewijzen aan dat hij in beroep is gegaan tegen deze be[s]lissing, echter dit beroep werkt niet opschortend wat de uitvoering van deze be[s]lissing betreft.

Overwegende bovendien dat betrokkene op 15.07.2022 werd veroordeeld tot 1 jaar gevangenisstraf voor verboden wapendracht en op 13.08.2022, 24.09.2022 en 09.12.2022 wederom werd betrappt op verboden wapendracht, diefstal en inbreuken op de wetgeving verdovende middelen, kunnen we er van uit gaan dat betrokkene niet aarzelt met zijn gedrag de openbare orde te schaden. Gezien het feit dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, kunnen we concluderen dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Betrokkene werd bovendien door Zwitserland (CH20000008063430000) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Het feit dat betrokkene reeds enige tijd in België verblijft en aldus sociale en andere banden ontwikkeld zou hebben in België, weegt derhalve niet op ten aanzien van de ernst van de schendingen van de openbare orde. Uit de verklaringen van betrokkene en een lezing van het administratief dossier blijkt niet dat deze banden van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vertegenwoordigt. Integratie veronderstelt bovendien ook dat men de Belgische reglementering respecteert, en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

De betrokkene toont daarnaast niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Algerije. Zowel betrokkene als mevrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Bovendien geeft een intentie om te huwen niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene kon en kan naar zijn land terugkeren om een visum te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is en er aan de wettelijke voorwaarden is voldaan om zijn terugkeer te organiseren. Wat de tijdelijke scheiding van het gezin betreft met het oog op het herstel van het verblijf in het land van herkomst, kan gesteld worden dat deze tijdelijke scheiding geen ernstig nadeel voor het gezinsleven van de betrokkene inhoudt. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat het hoger belang van de kinderen betreft, geeft de aanwezigheid van een minderjarig kind dat betrokkene als de zijn stijf... de kinderen beschouwt en vice versa, op het grondgebied als zodanig geen recht op verblijf. Een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene betekent niet noodzakelijk een schending van het belang van het kind. De betrokkene toont in eerste lijn niet aan of specificeert niet hoe een gedwongen terugkeer, een verstorend effect zou hebben en hoe dit in strijd zou zijn met hun belangen.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

o Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

o Artikel 74/14 §3, 2°: de onderdaan van een derde land heeft de opgelegde preventieve maatregel niet gerespecteerd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2018 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten:

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten:

[B.A.] [...] – Algerije

[A.T.] – Lybie

[H.A.] – [...]

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens administratieve verslagen opgesteld door de politiezones van Brussel Noord, Charleroi, Brussel Hoofdstad Elsene en SPC Brussel op respectievelijk 13.08.2022, 03.05.2022, 22.02.2022, 01.02.2022, 29.12.2021, 24.03.2019 en 16.04.2018 werd betrokkene betrapt op feiten van verboden wapendracht, gebruik van valse documenten, inbreuken op de wetgeving verdovende middelen, heling en diefstal.

Op 15.07.2022 heeft betrokkene bovendien een veroordeling opgelopen tot 1 jaar gevangenisstraf door de rechtbank van Brussel voor verboden wapendracht.

*Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

*4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 15.07.2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.*

*5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 15.07.2022.*

*Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.*

*Terugleiding naar de grens*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:**

*Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:*

*Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:*

*Er bestaat een risico op onderduiken:*

*1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 2018 in België te verblijven.*

*Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.*

*2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.*

*Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten:*

*[B.A.] [...] – Algerije*

*[AT.] - Lybie*

*[HA.] – [...]*

*3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.*

*Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.*

*Volgens administratieve verslagen opgesteld door de politiezones van Brussel Noord, Charleroi, Brussel Hoofdstad Elsene en SPC Brussel op respectievelijk 13.08.2022, 03.05.2022, 22.02.2022, 01.02.2022, 29.12.2021, 24.03.2019 en 16.04.2018 werd betrokkene betrappt op feiten van verboden wapendracht, gebruik van valse documenten, inbreuken op de wetgeving verdovende middelen, heling en diefstal.*

*Op 15.07.2022 heeft betrokkene bovendien een veroordeling opgelopen tot 1 jaar gevangenisstraf door de rechtbank van Brussel voor verboden wapendracht.*

*Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

*4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 15.07.2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.*

*5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 15.07.2022.*

*Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.*

*Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar Algerije gezien hij zijn familie hier heeft. Hij meldt ook dat hij problemen heeft met zijn familie in Algerije.*

*We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Algerije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.*

*Betrokkene verklaart dat hij lijdt aan epilepsie.*

*Betrokkene brengt echter geen verdere elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem zou belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.*

*Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.*

*Vasthouding*

*[...]"*

*Dit is de bestreden beslissing.*

*2. Over de rechtsmacht van de Raad inzake een vrijheidsberovende maatregel.*

*Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.*

*Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.*

*3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens.*

De Raad wijst er nogmaals op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij reeds van zijn vrijheid is beroofd met het oog op een gedwongen repatriëring naar zijn land van herkomst en dat zijn verwijdering derhalve imminent is. Hij stelt ook dat het vaststaat dat wanneer hij beroep doet op de gewone schorsingsprocedure een uitspraak niet tijdig kan tussenkomen om het voorgehouden moeilijk te herstellen ernstig nadeel te voorkomen.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

4. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

*“15. Art 8 lid 1 EVRM bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven zijn, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Overeenkomstig lid 2 is inmenging van het openbaar gezag in verband met dit recht enkel toegestaan op bepaalde gronden en dus restrictief.*

*Verzoeker heeft geen hechte familiebanden in Algerije. Zo werden langs vaderzijde de banden verbroken en zag verzoeker zich genoodzaakt zelf een leven in België op te bouwen en aldaar een gezin te starten. Betrokkene woont aldus samen met zijn partner (mevrouw [A.]) en voert een gemeenschappelijke huishouding.*

*Dat zij feitelijk samenwonen blijkt afdoende uit de verschillende politiecontroles van de privéwoning de voorbije maanden (bij gebreke aan kennis van het administratief dossier, zijn de verslagen hiervan niet gekend). Verzoeker draagt daarbij bij aan de huishouding, zoals onder meer blijkt uit een schriftelijke verklaring van zijn schoonmoeder van 21 april 2023, voorgelegd in het kader van de procedure van huwelijksweigering (stuk 5). Dat zij een daadwerkelijk en hecht gezin vormen blijkt afdoende uit hun wens om te huwen, ter voltrekking waarvan zij beroep hebben ingesteld tegen de beslissing tot huwelijksweigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand.*

*Bovendien erkennen de twee minderjarige kinderen van mevrouw [A.] verzoeker als vaderfiguur, sinds er geen contact meer is met hun vader (de vorige echtgenoot van mevrouw [A.]). Verzoeker wil die rol van vaderfiguur ter harte nemen en de leegte vullen die de kinderen ervaren. Dat blijkt uit de schriftelijke verklaring van zijn schoonmoeder (stuk 5): “[Met] de kinderen [Y.] en [L.] gaat het super goed. Hij heeft hun een vader gevoel meteen gegeven. Ze noemen hem papa en dat vind[...] ik als oma heel mooi om te zien en de relatie met mijn dochter is heel rustig. Ze houden oprecht van elkaar”.*

*16. De gronden die worden aangevoerd in de bestreden beslissing van openbare orde (conform art. 7, 3° Vreemdelingenwet), met name de strafrechtelijke precedents van verzoeker, tonen enkel aan dat verzoeker in het verleden feiten heeft begaan, en daarvoor ook de straf heeft uitgezeten, maar niet hoe dit in de toekomst een gevaar inhoudt voor de openbare orde. In het bijzonder dateren de laatste feiten van december 2022 en heeft verzoeker sindsdien – niet in het minst na zijn verblijf in de gevangenis – besloten zijn verantwoordelijkheden op te nemen, geen strafrechtelijke feiten meer te begaan, voor zijn gezin te zorgen en daartoe ook te huwen. Dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde, dat bovendien*

superieur zou zijn aan zijn privébelangen in het kader van art. 8 EVRM, zoals de bestreden beslissing wil laten gelden, is bijgevolg onjuist en de motivering schiet tekort (stuk 1, p. 2). De beslissing komt bijgevolg voor nietigverklaring in aanmerking.

17. Waar de bestreden beslissing stelt dat de tijdelijke scheiding geen ernstige nadelen teweeg zou brengen aan het gezinsleven is zij manifest onjuist en komt zij voor nietigverklaring in aanmerking (stuk 1, p. 2). Dat blijkt uit volgende ernstige nadelen van de bestreden beslissing voor het gezinsleven van Verzoeker:

- De tijdelijke scheiding zou ernstige nadelen teweeg brengen voor het gezinsleven van verzoeker, in het licht van de moeilijkheden die hij naar alle verwachting zal ervaren om een verblijfstitel te verkrijgen om terug te keren naar België (niet in het minst gelet op het inreisverbod), zelfs bij een succesvol beroep tegen de huwelijksweigering.

- Bovendien heeft de bestreden beslissing ook ernstige gevolgen voor de positie van de al dan niet-gezamenlijke minderjarige kinderen en van zijn aanstaande echtgenote. Zo zou mevrouw [A.] alleen – in zwangere toestand – voor de zorg van de kinderen komen in te staan, daar waar verzoeker haar daar vandaag bij helpt.

- De kinderen zouden (na de eerdere lange echtscheiding met de eerste echtgenoot van mevrouw [A.]) opnieuw een vaderfiguur zien verdwijnen, wat zij vermoedelijk als een traumatische ervaring zouden ervaren, gelet op hun affectie voor verzoeker. De kans dat hij spoedig in zijn land van herkomst een nieuwe titel zou kunnen verkrijgen om in België te verblijven zal, onder meer gelet op het eerder illegaal verblijf en het inreisverbod, eerder laag zijn.

- Als alternatief zou mevrouw [A.] kunnen overwegen om zich tijdelijk ook naar Algerije te begeven en daar in het huwelijk met verzoeker te treden. Dit zou echter een ontwrichtend en nadelig effect op de minderjarige kinderen hebben, die schoolgaand zijn in België en hier in een familie zijn ingebed (in het bijzonder ook de vader en de moeder van mevrouw [A.]). Opnieuw kwalificeert dat als een ernstig nadeel aan het gezinsleven waar de bestreden beslissing geen rekening mee houdt (stuk 1, p. 2) en komt de bestreden beslissing in aanmerking voor nietigverklaring aangezien zij hieraan aan voorbij gaat. – Verzoeker en mevrouw [A.] vrezen bovendien voor de gezondheidstoestand van het ongeboren kind en de voltooiing van de zwangerschap wanneer de bestreden beslissing onverwijld zou worden uitgevoerd, vermits dit bij mevrouw [A.] voor aanzienlijke stress zorgt.

- Tot slot zou ook de erkenning van het ongeboren kind aanzienlijk worden bemoeilijkt wanneer de bestreden beslissing wordt uitgevoerd. De bestreden beslissing is manifest onjuist wanneer zij stelt dat er nog geen concrete stappen werden gezet tot erkenning van het kind (stuk 1, p. 2). Door hun huwelijksaanvraag en vervolgens ook beroep tegen de huwelijksweigering zetten verzoekers en zijn partner wel degelijk stappen tot erkenning, vermits volgend op de voltrekking van het huwelijk het vaderschapsvermoeden krachtens art. 315 Oud BW onverkort zou spelen, met het vaderschap tot gevolg. Verzoeker overweegt ook andere stappen tot erkenning te zetten al zijn die onzekerder in het licht van de weigeringsmogelijkheid van de burgerlijke stand. Het vaderschap wordt in elk geval door geen van beide partners betwist. Vast staat dat de bestreden beslissing de erkenning van het kind kan bemoeilijken en daarmee rechtstreeks kan leiden tot de geboorte van het kind zonder juridisch vaderschap.

*De stelling in de bestreden beslissing dat de belangen van het kind er niet door in het gedrang zouden komen (stuk 1, p. 2) is dus manifest onjuist en rechtvaardigt de nietigverklaring van de beslissing. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing art. 8 EVRM en is zij vatbaar voor nietigverklaring."*

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand recht op verblijf wordt ontnomen en er derhalve niet kan worden besloten dat deze beslissing een inmenging vormt in zijn privé- of gezinsleven die slechts mogelijk zou zijn met het oog op het bereiken van één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde doelstellingen. Dit sluit niet uit dat verweerder toch dient te onderzoeken of er, gelet op de bepalingen van artikel 8 van het EVRM, op hem geen positieve verplichting rust die een hinderpaal zou kunnen vormen om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Verweerder heeft deze verplichting, gezien de overwegingen in de bestreden beslissing, gerespecteerd. Er moet daarnaast worden benadrukt dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). In casu moet worden opgemerkt dat verzoeker weliswaar reeds een tijd in het Rijk aanwezig is, doch nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden werd gemachtigd of toegelaten. Hij vermocht dus op geen enkel moment te veronderstellen dat hij een gezinsleven dat hij in België opstartte ook in het Rijk zou

kunnen verderzetten (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België). De Raad neemt tevens in aanmerking dat verweerder ook correct heeft geduid dat M.A., de vrouw met wie verzoeker voorhoudt een relatie te hebben, wist of behoorde te weten dat hij onwettig in het land verbleef. Zij was dus op de hoogte van het feit dat wanneer zij een relatie met verzoeker opstartte zij samen met haar kinderen het Rijk zou dienen te verlaten indien zij deze relatie wenste verder te zetten. Het feit dat een vertrek uit het Rijk van M.A. en haar kinderen, om verzoeker te vervoegen in een ander land, gepaard kan gaan met allerhande praktische problemen laat hier niet anders over denken. Er blijkt niet dat verzoeker, die de Algerijnse nationaliteit heeft, enkel een gezinsleven met M.A., die de Nederlandse nationaliteit heeft, in België kan hebben en dat een eventueel gezinsleven elders niet mogelijk zou zijn. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn bewering dat de bestreden beslissing tot gevolg zal hebben dat M.A., die zwanger is, alleen voor haar kinderen uit een vorige relatie zal dienen in te staan en zijn hulp zal dienen te ontberen en dat deze kinderen opnieuw “een vaderfiguur” zullen zien verdwijnen en hierdoor een trauma kunnen oplopen. Er wordt ook geenszins aannemelijk gemaakt dat de kinderen van M.A., niet in een ander land naar school kunnen gaan en vanuit dat land contacten kunnen onderhouden met verwanten en kennissen in België indien hun moeder besluit om met verzoeker samen te wonen in een land waar zij legaal kunnen verblijven. De stelling dat de bestreden beslissing de gezondheidstoestand van M.A. en haar ongeborn kind in het gedrang brengt blijft verder ongestaafd en kan bijgevolg niet worden aanvaard. Er wordt ook niet aangetoond dat verzoeker het vaderschap van het ongeborn kind van M.A. niet in een ander land zou kunnen laten vaststellen. Verzoekers bemerking dat wanneer hij gevolg dient te geven aan de bestreden beslissing hij, gelet op het inreisverbod waaraan hij is onderworpen, niet eenvoudig naar België zal kunnen terugkeren doet geen afbreuk aan het voorgaande. Hij gaat met zijn betoog trouwens schijnbaar voorbij aan het feit dat wanneer hij elders in het huwelijk treedt met een burger van de Unie verweerder niet zonder meer naar een inreisverbod kan verwijzen om hem een recht op verblijf te ontfeggen. Voorts moet worden benadrukt dat verzoeker niet betwist dat hij zich veelvuldig schuldig maakte aan inbreuken op de strafwet en dat het niet kennelijk onredelijk is om, gelet op het feit dat verzoeker schijnbaar niet in staat is om zich te houden aan de regels en gezien de aard van de inbreuken die hij blijft plegen, te oordelen dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde en zijn private belangen ondergeschikt zijn aan deze van de Belgische samenleving. Door te stellen dat de laatste feiten die hij pleegde dateren van december 2022 toont verzoeker niet aan dat er een einde is gekomen aan het onophoudelijk plegen van nieuwe strafbare handelingen of dat hij geen actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

Verzoekers bemerking dat verweerder is voorbijgegaan aan het feit dat zijn poging om te huwen met M.A. een stap was om het ongeborn kind van deze vrouw te erkennen is gelet op het voorgaande irrelevant, aangezien het niet leidt tot het besluit dat verweerder onterecht concludeerde dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is niet ernstig.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 12 van het EVRM en van artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BuPo-Verdrag).

Hij stelt het volgende:

*“18. Met de bestreden beslissing wordt het recht om te huwen van verzoeker aanzienlijk ingeperkt, vermits hij vanuit het land van herkomst mogelijk slechts moeilijk een verblijfstitel in België zal kunnen verkrijgen, onder meer rekening houdend met het driejarig inreisverbod dat hem werd opgelegd en het eerder illegaal verblijf. De bestreden beslissing die stelt dat verzoeker eenvoudig naar zijn land kan terugkeren om een visum te krijgen en vervolgens zij terugkeer kan organiseren zodra aan de voorwaarden daartoe is voldaan is bijgevolg manifest onjuist en vatbaar voor nietigverklaring (stuk 1, p. 2). De hangende procedure tegen de huwelijksweigering en de uiteindelijke voltrekking van het huwelijk komt door de beslissing mogelijk ook in het gedrang, waardoor het fundamenteel recht om te huwen van verzoeker verder wordt aangetast. Het huwelijk dient immers overeenkomstig art. 166 en 167 Oud BW in aanwezigheid van beide echtgenoten en (in principe) binnen de zes maanden na de huwelijksaangifte (in dit geval was de huwelijksaangifte in het najaar van 2022) (art. 165 Oud BW) te geschieden, bij gebreke waaraan een nieuwe huwelijksaangifte nodig is. De bestreden beslissing bemoeilijkt bijgevolg aanzienlijk de huidige en toekomstige huwelijksmogelijkheden van verzoeker en perken daarmee zijn rechten op ongeoorloofde wijze in. De bestreden beslissing is bijgevolg vatbaar voor nietigverklaring.*

19. Dat deze vaststelling ook de schorsing van de uitvoering van de bestreden beslissing rechtvaardigt is bovendien in lijn met de geest van omzendbrief 17 september 2013, waarin duidelijk de richtlijn staat om uitvoeringen van verwijderingsbeslissingen op te schorten zolang een huwelijksverzoek hangende is. Deze opschorting is precies ingegeven om het recht om te huwen te respecteren. In lijn met die ratio legis is ook een schorsing van de uitvoering gerechtvaardigd hangende een beroep tegen een weigeringsbeslissing van huwelijksvoltrekking, zoals in casu het geval is. Een gebrek aan dezelfde schorsing zou het recht van beroep tegen de huwelijksweigering (vervat in art. 167 in fine Oud BW) kunnen uithollen en bovendien een moeilijk te rechtvaardigen ongelijkheid in het leven roepen tussen enerzijds partijen die het voorwerp uitmaken van een bevel tot verwijdering en waar het huwelijk wel onmiddellijk werd voltrokken (die dus wel schorsing kunnen genieten) en anderzijds partijen die het voorwerp uitmaken van een bevel tot verwijdering en waar het huwelijk pas werd voltrokken volgend op succesvol beroep tegen de weigeringsbeslissing. De stelling in de bestreden beslissing dat het beroep tegen huwelijksweigering niet opschortend werkt wat de uitvoering van de bestreden beslissing betreft (p. 2) is aldus niet naar recht verantwoord en rechtvaardigt de vernietiging van de beslissing.

20. Het beroep van verzoeker tegen de huwelijksweigering is niet manifest ongegrond en kent redelijke slaagkansen, onder meer gelet op de aangebrachte stukken die van een op[r]echte huwelijkswens getuigen.

21. Doordat de bestreden beslissing het recht om te huwen van verzoeker aanzienlijk inperkt komt zij voor vernietiging in aanmerking.”

In zoverre verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing zijn recht om te huwen zoals beschermd door artikel 12 van het EVRM en artikel 23 van het BuPo-Verdrag schendt, dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing zelf geenszins tot gevolg heeft dat verzoeker wordt verhinderd om te huwen en een gezin te stichten. Het feit dat verzoeker actueel niet in België in het huwelijk kan treden met de vrouw met wie stelt sedert enkele maanden een relatie te hebben is het gevolg van een beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 27 maart 2023 waarbij de huwelijksvoltrekking wordt geweigerd. De eventuele schorsing van de bestreden beslissing kan niet tot gevolg hebben dat verzoeker alsnog dadelijk in België in het huwelijk kan treden en het komt de Raad ook niet toe om uitspraken te doen omtrent het al dan niet gegrond karakter van het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het voorgenomen huwelijk niet te laten doorgaan. Verweerder heeft ook terecht gemotiveerd dat het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand geen schorsende werking heeft en dus op zich geen beletsel vormt om een beslissing te nemen omtrent zijn verblijfstoestand. Het feit dat een vreemdeling wenst te huwen impliceert verder ook niet dat andere rechtsregels, waaronder deze die de binnenkomst en het verblijf in het Rijk regelen, niet meer zouden gelden of dat een bestuur geen maatregelen ter bescherming van de openbare orde zou kunnen nemen.

De bestreden beslissing staat er ook niet aan in de weg dat zijn toekomstige echtgenote hem in zijn van land van herkomst of elders vervoegt om in het huwelijk te treden en een gezin te stichten.

In de mate dat verzoeker nog verwijst naar een omzendbrief kan het volstaan aan te geven dat hij nalaat aan te tonen op welke wijze omzendbrieven dwingende regels kunnen toevoegen aan de wet en hoe de in omzendbrieven vervatte onderrichtingen juridisch afdwingbaar kunnen zijn (RvS 13 februari 2002, nr. 103.532; RvS 3 maart 2003, nr. 116.627). Zijn verwijzing naar de inhoud van een omzendbrief laat de Raad niet toe enige onwettigheid vast te stellen.

Een schending van artikel 12 van het EVRM of van artikel 23 van het BuPo-Verdrag wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Hij argumenteert als volgt:

“22. Krachtens art. 74/13 Vw dient de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. De bestreden beslissing schendt deze bepaling:

- Zowel de belangen van de kinderen van mevrouw [A.], die verzoeker als vaderfiguur hebben aanvaard, als het ongeboren kind van mevrouw [A.] en verzoeker werd onvoldoende in rekening gebracht bij de bestreden beslissing, zoals hierboven reeds toegelicht (supra, nr. 15-17). In het bijzonder dat de bestreden beslissing ook het huwelijk aanzienlijk kan bemoeilijken en daarmee ook de erkenning van het vandaag ongeboren kind kan bemoeilijken door Verzoeker als vader schendt de belangen van het kind en creëert een risico op geboorte zonder juridisch vaderschap. De bestreden beslissing houdt geen rekening met dit hoger belang van het kind.
- Zoals hoger reeds toegelicht werd ook het familieleven van verzoeker, dat hij reeds heeft met mevrouw [A.] en haar kinderen, en dat zij ook gezamenlijk uitbreiden en bestendigen, niet op gepaste wijze in rekening gebracht (supra, nr. 15-17).
- Ook de gezondheidstoestand van verzoeker werd niet naar behoren in rekening genomen. Verzoeker krijgt op doktersvoorschrift medicijnen om met stress om te gaan; de beschikbaarheid van die medicijnen in Algerije is volgens Verzoeker onduidelijk.

*Bijgevolg schendt de bestreden beslissing art. 74/13 Vreemdelingenwet.”*

Uit de overwegingen in de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de verplichting in aanmerking nam om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Verweerder heeft immers uiteengezet dat niet blijkt dat verzoeker de vader is van het ongeboren kind van de vrouw met wie hij stelt te willen huwen en dat niet wordt aangetoond dat de bestreden beslissing een verstorend effect ten aanzien van de kinderen van M.A. zou hebben. Hij heeft ook uitvoerig toegelicht waarom hij het gezinsleven waarnaar verzoeker heeft verwezen niet als een reden beschouwt die hem zou beletten de bestreden beslissing te nemen en hij heeft gesteld dat verzoeker aangaf aan epilepsie te lijden en geduid dat er geen elementen worden aangebracht die het bewijs vormen van het feit dat hij aan een ziekte lijdt die hem zou belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker laat verstaan niet akkoord te gaan met de beoordeling die door verweerder werd gemaakt, maar toont hiermee niet aan dat verweerder de verplichting om het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land bij de besluitvorming te betrekken niet heeft gerespecteerd. Zijn argumentatie leidt niet tot de vaststelling dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

Verzoeker toont door te beweren dat een arts hem medicatie tegen “stress” heeft voorgeschreven en dat hij niet weet of deze medicatie in Algerije beschikbaar is daarenboven ook niet aan dat verweerder enig dienstig gegeven dat hij voorheen meedeelde over het hoofd zag of dat verweerder onterecht motiveerde dat er geen bewijzen zijn van een medische problematiek die een beletsel vormt om een beslissing tot verwijdering te nemen of onterecht besloot dat er geen elementen zijn waaruit een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM kan worden afgeleid.

Het derde middel is niet ernstig.

In een vierde middel voert verzoeker aan dat “de pleegvormen van de bestreden beslissing” werden geschonden.

Hij verschafft de volgende toelichting:

*“23. De bestreden beslissing werd niet behoorlijk ondertekend vermits de naam en de hoedanigheid van de overheid ontbreken op p. 5, alsook de stempel van de overheid ontbreken. Bijgevolg kan niet met zekerheid worden vastgesteld tegen welke verwerende partij dit verzoekschrift dient te worden gericht. De vermelding van de overheid in de aanzet van dit verzoekschrift geschiedt zonder enige nadelige erkenning.*

*Bijgevolg werden de vormvereisten van de bestreden beslissing niet nageleefd en de rechten van verzoeker mogelijk aangetast. Dit heeft de nietigheid van de bestreden beslissing tot gevolg.”*

De Raad stelt vast dat een eenvoudige verificatie van de bestreden beslissing leert dat deze werd genomen en ondertekend door de heer K.J., attaché. Verzoekers bewering dat de naam en de hoedanigheid van de ambtenaar die deze beslissing nam ontbreekt en dat deze beslissing niet behoorlijk werd ondertekend mist feitelijke grondslag. Zijn betoog laat dan ook niet toe enige onregelmatigheid inzake “de pleegvormen” vast te stellen.

Het vierde middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

#### 5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

mevr. M. HEIRBAUT,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

G. DE BOECK